

optagelse, indspilning og udsendelse af originalpræstationerne det, der er bedst underbygget, og som vanskeligst lader sig afvise, men på dette punkt vil kunstnerne intet opnå ved en gennemførelse af den norske ordning. Beskyttelsen i disse henseender vil overhovedet næppe kunne etableres på anden måde end i form af regler, som umiddelbart giver den enkelte kunstner ret til at gribe ind.

Mod det norske system kan også anføres, at det næppe lader sig indpasse i en kommende international ordning, som kun kan tænkes opbygget på privatretlig grund. Hvis man ikke ønsker at holde sig uden for det internationale samarbejde på området, vil det derfor rimeligvis efter nogle års forløb blive nødvendigt at ophæve loven og gå over til det andet system. Det ligger nær at antage, at et sådant systemskifte vil føre betydelige vanskeligheder med sig.

På de nordiske eksperters møde i København i 1957 drøftedes spørgsmålet påny. De finske og svenske delegerede fastholdt ønsket om, at der i den kommende lov optoges bestemmelser efter de retningslinjer, der var angivet i auktoritetskomiteens betænkning. Med hensyn til beskyttelsen mod sekundær udnyttelse var man endog fra flere sider tilbøjelig til at gå ind for, at der gives de udøvende kunstnere selvstændige rettigheder over for radioen og ikke blot en ret til andel i grammofonfabrikanternes vederlag.

Undervisningsministeriet er kommet til det resultat, at man til trods for de betænkeligheder, som på sagens tidligere stadier er gjort gældende fra dansk side, dog bør stille forslag om en beskyttelse af lignende indhold og udstrækning som den, der kan ventes optaget i de finske og svenske lovforslag.

Man kan efterhånden ikke se bort fra, at den tekniske udvikling, især fjernsynets udbygning og udbredelse og fremskridtene inden for optagelsesteknikken, skaber så mange problemer både for de udøvende kunstnere og deres medkontrahenter, at det må anses for ønskeligt, at en vis retlig regulering finder sted på området. Denne regulering trænger sig i så høj grad på, at den bør søges gennemført uafhængigt af bestræbelserne på at nå frem til en international konvention om beskyttelsen af den pågældende gruppe kunstnere, særlig da det må synes usikkert, om disse bestræbelser vil kunne føre til et resultat inden for de nærmest kommende år.

Under hensyn hertil har man i § 45 optaget regler, der giver den udøvende kunstner beskyttelse imod, at originalpræstationen uden hans samtykke a) optages på plade, bånd, film o. s. v., b) udsendes i radio eller fjernsyn eller c) på anden måde overføres til en anden kreds end den, kunstneren

direkte optræder for. Desuden foreslås det, at der ydes en tidsbegrænset beskyttelse imod, at en optagelse overføres fra én fikseringsform til en anden, og der gives endelig regler om de udøvende kunstneres droit moral. I § 47 tillægges der kunstneren ret til vederlag for gengivelse i radio eller fjernsyn af hans præstation ved hjælp af grammofonplader o. lign.

Med dette forslag imødekommer man kun delvis de ønsker, der har været fremsat af de danske udøvende kunstneres organisationer. Disse organisationer har stillet forslag om en eneretsbeskyttelse, der på alle væsentlige punkter svarer til de skabende kunstneres beskyttelse, herunder også med hensyn til beskyttelsens varighed. En så vidtgående beskyttelsesordning, der bl. a. vil medføre, at enhver udførelse af musik ved hjælp af grammofonplader i radio, fjernsyn eller i offentlige lokaler gøres afhængig af de udøvende kunstneres samtykke, kan man ikke tilråde gennemført.

Til § 45.

Stk. 1. De her opstillede regler giver de udøvende kunstnere beskyttelse imod utilsatte indspilninger og udsendelser af deres originalpræstationer.

Som udøvende kunstner må anses enhver, der tolker eller levendegør et litterært eller kunstnerisk værk, herunder musikere, sangere, dirigenter, skuespillere og oplæsere. Med hensyn til iscenesættelse henvises til bemærkningerne til § 4. Begrebet udøvende kunstnere omfatter ikke statistere og heller ikke det tekniske personale, der medvirker f. eks. ved en teaterforestilling.

Kun præstationer, der går ud på fremførelse af et litterært eller kunstnerisk værk, beskyttes. Bestemmelsen kan altså normalt ikke påberåbes af artister, akrobater, tryllekunstnere, imitatorer o. s. v.

Forbudet mod at udsende præstationen i radio eller på anden måde at gøre den offentlig tilgængelig for en videre kreds end den, der umiddelbart optrædes overfor, er ikke til hinder for, at en radio-udsendelse f. eks. i en restaurant eller en biograf gengives for almenheden ved hjælp af højttaler eller lignende. Hensigten med bestemmelsen i § 45 må nemlig siges at være den at beskytte kunstneren mod, at en fremførelse mod hans ønske gøres tilgængelig for en anden, måske langt større kreds end den, han umiddelbart optræder for. Når kunstneren har indvilget i, at fremførelsen udsendes i radio eller fjernsyn er publikumskredsen dermed så vid, at det ud fra de synspunkter, hvorom der er tale, næppe spiller nogen rolle, om udsendelsen af visse modtagere udnyttes til offentlig gengivelse ved hjælp af højttaler.